

Arrest

nr. 207 170 van 24 juli 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 8 maart 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S.
voornaam: F.
geboortedatum: [...]1986
geboorteplaats: G.
nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend of ter kennis gebracht op 17/10/2008, 13/11/2016 en 01/03/2012.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 06/10/2016. Deze aanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen op 28/10/2016. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen op 13/11/2016 (termijn 15 dagen). Op 10/11/2016 ging betrokkene in beroep bij de RVV, maar dit beroep werd verworpen op 09/01/2017. Betrokkene kreeg een verlenging van zijn bevel tot 26/01/2017. Op 26/01/2017 ging betrokkene in beroep bij de RVS, maar dit is niet opschortend.

Betrokkene heeft een 3de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 05/04/2014. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 09/09/2014. Deze beslissing is op 05/09/2016 aan betrokkene betekend. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Op 30.08.2011 werd te Oostende de wettelijke samenwoning geregistreerd van betrokkene met de Belgische onderdane W., K. ([...]1985). Eerder had de broer van betrokkene, S., B. ([...]1982), reeds getracht verblijfsrecht in België te bekomen op basis van een relatie met W., K.. Betrokkene heeft op 30.08.2011 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een EU-burger. Op 23.11.2011 liet de gemeente Oostende echter weten dat uit controles was gebleken dat er geen sprake was van een effectieve samenwoning. Op 23.02.2012 werd de aanvraag van betrokkene dan ook geweigerd middels een bijlage 20. Deze werd hem betekend op 01.03.2012 met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. De weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.05.2012. Bij zijn aanhouding op 08/03/2017 verklaarde betrokkene geen nieuwe vriendin te hebben en geen contact meer te hebben met W., K..

Betrokkene werd door de gemeente Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Hij woonde samen met zijn broer S.B. en zijn vrouw en kinderen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk is van zijn

broer en schoonzus en geen andere familiebanden heeft in zijn land van oorsprong. In die zin is een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien kunnen betrokkenen steeds contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het aan hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend of ter kennis gebracht op 17.10.2008, 13.11.2016 en 01.03.2012.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

De verwerende partij stelt dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van 3 jaar gelet op het belang van de immigratiecontrole.

Er dient te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Verzoeker vormt een feitelijk en hecht gezin met zijn broer en diens echtgenoot en kinderen. Het is dan ook disproportioneel dat verzoeker, die al hun belangen in de zin van artikel 8EVRM hier hebben gevestigd, een inreisverbod voor 3 jaar krijgt opgelegd.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

Verzoeker laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet op "afdoende" wijze de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen of die motiveren waarom een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De gemachtigde verwijst meer bepaald naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering. Zoals verzoeker eveneens aangeeft, verwijst de gemachtigde naar bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 17 oktober 2008, 1 maart 2012 en 13 november 2016 en waaraan geen gevolg werd gegeven. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde verwijst hierbij naar een tweede asielaanvraag dewelke niet in overweging werd genomen, een bijlage 13quinquies, de aangetekende beroepsprocedures en naar een 3de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dewelke onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde geeft vervolgens een uitgebreide uiteenzetting omtrent de geregistreerde samenwoning met de Belgische K. W. waarbij de gemachtigde tevens aangeeft dat verzoeker bij zijn aanhouding op 3 maart 2017 verklaarde geen nieuwe vriendin te hebben en geen contact meer te hebben met voormelde dame. De gemachtigde verwijst tevens naar de informatie verstrekt door de gemeente Oostende omtrent de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De gemachtigde motiveert omtrent de samenwoning van verzoeker met zijn broer B. S., zijn vrouw en kinderen in het kader van artikel 8 van het EVRM (cf. infra). Tot slot stelt de gemachtigde dat gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en dat uit onderzoek van het dossier namelijk blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar. Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod werd genomen evenals waarom een termijn van 3 jaar werd opgelegd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motivering wordt niet aangetoond.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting en betoogt onder meer dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en het dus duidelijk is dat er met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de gemachtigde.

De Raad benadrukt dat overeenkomstig het in casu van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet er in principe een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. Deze principiële verplichting is evenwel niet absoluut. Ook al bepaalt artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet: *“De beslissing tot verwijdering “gaat” gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”, hetgeen in principe op een verplichting wijst, blijkt uit § 2 van hetzelfde artikel *“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”* Bijgevolg is van een strikt gebonden bevoegdheid geen sprake. Echter, verzoeker laat na op dienstige wijze aan te tonen dat de gemachtigde van humanitaire redenen op de hoogte was, die hij bij het opleggen van het inreisverbod of het bepalen van de duur ervan op kennelijk onredelijke wijze naast zich heeft neergelegd.

Waar verzoeker specifiek ingaat op *“het belang van de immigratiecontrole”* dat hij als een zeer vaag begrip bestempelt dat niet kan verantwoorden waarom er geen inreisverbod van kortere duur kan worden opgelegd, stelt de Raad vast dat verzoeker niet ingaat op de talrijke overige motieven die de duur van het inreisverbod dragen zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan en ook geen schending van de materiële motiveringsplicht kan worden vastgesteld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, evenals wat de aangevoerde schending van de redelijkheidsplicht betreft, geeft verzoeker aan dat hij een feitelijk en hecht gezin vormt met zijn broer en diens echtgenoot en kinderen.

Er dient echter op gewezen te worden dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, vooreerst het bestaan van een gezins-, familie of privéleven in de zin van dit artikel 8 dient te worden vastgesteld. Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten zijn gebaseerd op het huwelijk doch eveneens een “de facto-vorm” kunnen aannemen. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat verzoeker samenwoonde met zijn broer en diens gezin. De gemachtigde motiveert dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats echter niet volstaat om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM te scheppen. Hij stelt verder dat in casu in geen geval wordt aangetoond dat hij daadwerkelijk afhankelijk is van zijn broer en schoonzus en dat hij geen andere familiebanden heeft in zijn land van oorsprong. De gemachtigde meent dat in die zin een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt en dat ze bovendien contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Wat betreft het privéleven stelt de gemachtigde dat de banden die verzoeker heeft gecreëerd met België niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Waar verzoeker betoogt dat deze beoordeling disproportioneel zou zijn, brengt hij echter geen enkel concreet argument die de bijkomende band van afhankelijkheid zou kunnen aantonen, die verder gaat dan een normale band met een meerderjarige broer en diens gezin. Bijgevolg heeft de gemachtigde terecht het beschermingswaardig karakter van het gezinsleven met de broer en diens gezin in vraag gesteld. Waar verzoeker verwijst naar artikel 8, tweede lid van het EVRM, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat opdat er daadwerkelijk sprake zou zijn van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of er sprake is van een effectief privé- en/of familie- en gezinsleven, quod non en hierna wordt nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu betreft het een eerste toelating zodat artikel 8, tweede lid van het EVRM niet aan de orde is. In dit geval moet wel een belangenafweging worden gemaakt. Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt dat de gemachtigde, ondanks het in

vraag stellen van het beschermingswaardig gezinsleven, toch is overgegaan tot een belangenafweging en dat deze belangenafweging kan bijgetreden worden.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gemachtigde volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Verder beperkt hij zich eveneens tot de stelling dat hij ontruikt wordt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte zonder dit betoog te concretiseren of te staven. Verzoeker toont met zijn betoog ook geen schending van het privéleven aan. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Indien verzoeker met zijn betoog over het theoretisch karakter van de mogelijkheid tot opschorten of opheffen van het inreisverbod doelt op het problematisch karakter van de eventuele stilzwijgende weigeringsbeslissing zoals bepaald in artikel 74/12, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan hij steun vinden in hetgeen de Raad van State in zijn advies daarover heeft gesteld (Advies Raad van State in Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, *Parl. St. Kamer* 2011-2012, nr. 53 1825/001, 55). Een dergelijke eventuele beslissing is evenwel ook aanvechtbaar bij de Raad die zich enkel kan buigen over de wettigheid van een concrete (al dan niet impliciete) beslissing, doch niet over eventuele wetskritiek. In casu kan de Raad enkel vaststellen dat er geen motief in de bestreden beslissing is op grond van de mogelijkheid tot opheffing.

In de mate dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 3 jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van de redelijkheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES